

09-03-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – সত্য পিতাৰ লগত সত্য হৈ থাকিলে খোজে খোজে পদম (multimillion) উপাৰ্জন হ'ব"

*প্ৰশ্ন :- কোনটো প্ৰাপ্তি ভগৱানৰ বাহিৰে আন কোনেও কৰাব নোৱাৰে?

*উত্তৰ :- মানুহৰ আশা থাকে আমাৰ শান্তি বা সুখ প্ৰাপ্তি হওক। শান্তি পোৱা যায় মুক্তিধামত আৰু সুখ পোৱা যায় জীৱনমুক্তিত। সেয়ে মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিৰ প্ৰাপ্তি ভগৱানৰ বাহিৰে আন কোনেও কৰাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এনে পথভ্ৰষ্ট আত্মাবোৰৰ প্ৰতি পুতৌ জন্মিব লাগে। দুৰ্ভাগীয়াসকলে ৰাস্তা বিচাৰি আছে, পথভ্ৰষ্ট হৈ আছে। তেওঁলোকক ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

*গীত :- ন্যায়ৰ পথত...

ওম শান্তি। এই গীতটি সন্তানসকলৰ বাবে কিয়নো সত্যৰ ভিত্তিত সঁচা বাবাৰ নিৰ্দেশত সন্তানসকলেহে চলে। কোনোবাজনে সঠিক ৰীতিত চলে, কোনোবাজনে নচলেও। যিজনে সঠিক ৰীতিত চলিব তেৱেঁই উচ্চ পদ লাভ কৰিব। নচলিলে উচ্চ পদ লাভ কৰিব নোৱাৰিব। পিতা বা স্বামীৰ লগত সত্য হৈ চলিব লাগে কিয়নো তেওঁৰ পৰা সঁচা মত পোৱা যায়। আন সকলোৱে মিছা মত দিয়ে। মানুহে মানুহক সকলো ভুল মতেই দিয়ে। গায়নো আছে মিছা মায়া মিছা কায়া... ইয়াততো মিছায়েই মিছা। সত্যখণ্ডত অসত্য নাথাকে। যি সত্যখণ্ডৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। সেইবাবে সন্তানসকলে পিতাৰ লগত বহুত সত্য হৈ থাকিব লাগে। তথাপিও বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা। সত্যত থাকিলে খোজে খোজে পদমপতি হৈ গৈ থাকিব। অসত্য হ'লে পদমপতি হ'ব নোৱাৰা। সেয়ে পিতাৰ ওচৰত মিছা কোৱাতো বহুত বেয়া কথা। সদায় সত্য হৈ থাকিব লাগে, নহ'লে সত্যখণ্ডত ইমান ডাঙৰ পদ লাভ কৰিব নোৱাৰিব। অচ্ছা, এইয়াতো হৈছে সন্তানসকলৰ প্ৰতি সাৱধান বাণী।

এতিয়া সন্তানসকলে অবুজসকলক কেনেকৈ বুজাব লাগিব তাৰ কৌশল শিকিব লাগিব। অবুজ বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো মানুহৰ বুজিবলৈ বুদ্ধি নাই। কোৱা হয় যে মনুষ্য সৃষ্টি ৰচোতা হৈছে পৰমপিতা গতিকে তেওঁ হ'ল ৰচোতা। কিন্তু ৰচনাই নাজানে যে আমাক ৰচোতা কোন? ভক্তি আদি কৰে – শান্তি অথবা সুখ প্ৰাপ্তিৰ বাবে। আমি, তুমিও এনেকুৱা কৰিছিলো, যেতিয়া পিতাক লগ পোৱা নাছিলো। কৃষ্ণৰ ভজন কৰে, তেওঁক মনাবলৈ সাধনা কৰে, কিন্তু তেওঁৰ ওচৰত কি বিচাৰে, একো খবৰ নাথাকে। আমাক ৰচনা কৰোতা কোন, একোৱে নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা। যেতিয়ালৈকে পিতাক পোৱা নাছিলো, তেতিয়া আমি অনেক প্ৰকাৰৰ সাধনা, ভক্তি আদি কৰি আহিছো। ভক্তি কৰোতে কৰোতে ফলাফল কি হ'ল? একো নাই। সৃষ্টিখনতো তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। পিছে ইমান যি সাধনা কৰা হয় তাৰ পৰা কিবা প্ৰাপ্তি হ'ল নে নাই, তাৰো বিচাৰ কৰা নাযায়, এতিয়া বুজিছা, সেইবোৰৰ দ্বাৰা একোৱেই পোৱা নাযায়। আমাক কি লাগে এয়াও কাৰোৱেই বুদ্ধিত নাই। সন্যাসীয়ে কয় যে নিৰ্বাণধামলৈ যাবৰ বাবে আমি সাধনা কৰো। কিন্তু সেয়াও কাৰোবাৰ ৰাস্তাৰ বিষয়ে খবৰ থাকিব লাগিব, গৈ অহা হ'ব লাগিব তেতিয়াহে তেওঁ ৰাস্তা ক'ব পাৰিব আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰেও। যি আহে তেওঁলোকেতো পুনৰজন্ম ল'বই লাগিব। শেষলৈকে পুনৰজন্ম ল'বই লাগিব। যেতিয়ালৈ সৃষ্টিৰ বিনাশ নহ'ব বা সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষজোপা জৰাজীৰ্ণ হৈ নাযায় তেতিয়ালৈকে সকলোৱে ইয়াতে থাকিব লাগিব। মানুহে অনেকজনৰ বাবে ভাবে, অমুকে জ্যোতিৰ সৈতে বিলীন হৈ গ'ল, বৈকুণ্ঠবাসী হ'ল অথবা স্বৰ্গলৈ গ'ল। কিন্তু প্ৰকৃততে স্বৰ্গলৈ কোনেও যোৱা নাই। স্বৰ্গ ক'ত আছে, নিৰ্বাণধাম ক'ত আছে তাত কি থাকে, তাত গৈ পুনৰ কেতিয়া আহিব লাগিব, একোৱেই নাজানে। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি সকলো জানা। কোনোবা আহিলে তেওঁক সুধিব লাগে যে তোমালোকে কি বিচৰা? গুৰুক মানিলে অন্তৰত কি ইচ্ছা থাকে? বাস্তৱতে তেওঁলোকৰ ইচ্ছাবোৰ তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীয়েহে জানা। কি

ইচ্ছা ৰাখিব লাগে, কি কথাৰ ইচ্ছা ৰাখিব লাগে – এয়াও কোনেও নাজানে। এই সংসাৰত একো ভাল নালাগে, সেয়ে তাৰপৰা পৰিত্ৰাণ পাবৰ বাবে সাধনা কৰে। এতিয়া যাবলৈ দুখন ধাম আছে, এখন হ'ল নিৰ্বাণধাম, আনখন শান্তিধাম। তাত আত্মাবোৰৰ নিবাসস্থান। কি তোমালোক সেই ধামলৈ যাব বিচৰা নে? তোমালোক সন্তানসকলৰ পুতৌ জন্মিব লাগে। বেচেৰাহঁতে পথভ্ৰষ্ট হৈ ঘূৰি ফুৰিছে। ৰাস্তা কোনেও নাজানে। পথপ্ৰদৰ্শক হৈছে এজন। তেওঁ সকলোকে দুখৰ পৰা আঁতৰাই সুখধামলৈ লৈ যোৱাজন বা জীৱনমুক্ত কৰিব পৰা এজনেই। তেওঁ যেতিয়ালৈকে নাহে তেতিয়ালৈকে কোনোৱেই মুক্তি জীৱনমুক্তি লাভ কৰিব নোৱাৰে। স্বৰ্গত সুখ আৰু শান্তি দুয়োটাই আছে। শান্তি বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো তাত হয়-কাজিয়া আদি নহয়। বাকী প্ৰকৃত শান্তিধামতো হৈছে নিৰ্বাণধাম। য'ত সকলো আত্মাই শান্তিত থাকে, পিছত আত্মাই যেতিয়া দেহ পায় তেতিয়া কথা কয়। তেন্তে তাত সুখ-শান্তি দুয়োটাই আছে। সুখ সম্পত্তিৰ পৰা আহে। তাত (সত্যযুগত) সম্পত্তি বহুত হ'ব। ইয়াত সম্পত্তি নাই বাবে হতভগীয়া মানুহে ৰুটি টুকুৰাও বহুত কষ্ট কৰি খাবলৈ পায়। সম্পত্তি থাকিলে আকৌ এৰ'প্লেণ, ডাঙৰ ডাঙৰ মহল আদি সকলো বৈভৱ থাকে। সম্পত্তিও লাগিব আকৌ শান্তিও লাগে। নিৰোগী দেহাও লাগিব। এই সকলোবোৰ দিওঁতা হ'ল পিতা। বুজনি দিয়া হয় যে এই কলিযুগ হৈছে দুখধাম। নতুন দুনীয়াখন হৈছে সুখধাম। তাত দুখ নাথাকে। পৰিত্ৰতা, সুখ, শান্তি তাত সকলো থাকে। আনখন হৈছে মুক্তিধাম, তাত কোনেও চিৰদিন থাকিব নোৱাৰে। পুনৰজন্ম লৈ পুনৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ন কৰিবই লাগিব। পৰমধামত তেতিয়ালৈকে থাকিব যেতিয়ালৈকে চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিবৰ সময় নাহে। প্ৰকৃত মধুৰ আৱাস (Sweet Home)ক স্মৰণ কৰে, নাটকত সদায় নম্বৰৰ সীমা থাকে। অমুকখন নাটকত ইমান জন অভিনেতা আছে, এইখন হ'ল অনাদি আগতেই বনাই থোৱা নাটক। সীমিত সংখ্যা আছে, ভাৰতত ৩৩ কোটি দেৱতাৰ সীমা আছে। এই সময়ত বহু লোক ধৰ্মান্তৰ হৈ গৈছে। সেয়ে প্ৰথমে প্ৰথমে যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া তেওঁৰ সুখিব লাগে অন্তৰত কি আশা আছে? কি বিচাৰি আহিছে? দৰ্শনৰপৰাতো কোনো লাভ নাই। গুৰুৰ ওচৰলৈ কোনো আশা লৈ যায়। এটা আশা থাকে যে কিবা লাভ কৰো। আশীৰ্বাদ দিয়ক, মই অমুকটোত যাতে জিকো, কোনোৱে কয় মোক এনেকুৱা ৰাস্তা দেখুৱাক যাতে সদায় শান্তিত থাকিব পাৰো। মন বহুত চঞ্চল। কোৱা, শান্তি পৰমধামতহে পোৱা যাব। এক হৈছে শান্তিধাম, আনখন হৈছে সুখধাম, তৃতীয়খন হৈছে দুখধাম। তুমি কি বিচৰা, তেতিয়া আমি ক'ব পাৰিম যে এইটো সাধনা বা পুৰুষাৰ্থ কৰা। সাধনা বা পুৰুষাৰ্থ একেই কথা। ভক্তসকলে সাধনা কৰে আন কোনো ঠাইলৈ যাবৰ বাবে বা পৰমধামলৈ উভতি যাবৰ বাবে। মুক্তিতো কোনেও লাভ কৰিব নোৱাৰে। এইখন ইতিমধ্যে বনাই থোৱা নাটক। সন্যাসীসকল পুনৰ সন্যাস ধৰ্মলৈ আহিবই লাগিব। খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম পুনৰ যীশুখ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই নিশ্চয় স্থাপনা হ'ব। সত্যযুগত, নতুন দুনীয়াত পৰিত্ৰতা, সুখ শান্তি সকলো আছে, যিখনক কোৱা হয় সুখধাম, শিৱালয়। এইখন হৈছে বেশ্যালয়। তুমি কি বিচৰা? শান্তি বিচৰানে? সেয়াতো শান্তিধামত পোৱা যাব। সেয়াও তেতিয়ালৈকে থাকিব যেতিয়ালৈকে সুখধামীসকলৰ অৰ্থাৎ দেৱী-দেৱতাসকলৰ অভিনয় (পাৰ্ট) থাকিব। পুনৰ নম্বৰ অনুসৰি সকলো অভিনয় কৰিবলৈ আহিব লাগিব। তুমিও পুৰুষাৰ্থ কৰিলে বৈকুণ্ঠলৈ যাব পাৰিবা। ভাৰতখন বৈকুণ্ঠ আছিল, এয়া প্ৰলোভন দিব লাগে। সম্পত্তি পিতাৰ পৰাহে পোৱা যায়। তেখেতেই আহি নিজেই সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। যদি পিতাই নাথাকে তেন্তে সন্তানসকলৰ পৰিচয় কেনেকৈ হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে কোনোবাই ভগৱানৰ সন্তান বুলি নিজেই বুজি পাব। যদি এনেবাকৈ কোনোবাই কয়, তেন্তে আমি তেওঁক সুধিম – কোৱা, ভগৱানে কি ৰচনা কৰে? তেওঁতো স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে। আকৌ তোমালোকে নৰকত কিয় হাবাথুৰি খোৱা, পুনৰ ৮৪ জন্মৰ কথা ক'ব লাগে। ভগৱানে তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াইছে পুনৰ ৮৪ জন্ম লৈ এতিয়া নৰকলৈ আহি পৰি আছাহি। এতিয়া ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল। তোমালোকে এই কথা নাজানা গতিকে আমি তোমালোকক কৈছো। তোমালোক প্ৰথমে স্বৰ্গত আছিল, পুনৰ ৮৪ জন্ম ভোগ কৰিলা। এতিয়া পুনৰ পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা। পদুম ফুলৰ দৰে পৰিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। সন্যাসীসকলকো বুজাব লাগে যে তোমালোক হৈছা হঠযোগী। এয়া হ'ল ৰাজযোগ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে হৈ থাকিব লাগে। এয়া হ'ল প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। তোমালোকৰ পছাটোৱে বেলেগ, নিবৃত্তিমাৰ্গ। এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তিমাৰ্গ, জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্তিৰ বাবে। আমাকো বাবাই কৈছে। এতিয়া তোমালোকে পিতাক

স্মৰণ কৰিলে অন্তিম সময়ত যেনে মতি তেনে গতি হৈ যাব। যেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিবা তেতিয়াহে বিকৰ্মৰ বোজা নোহোৱা হ'ব। এই দুখন ঠাই আছে য'ত সুখ-শান্তি লাভ কৰিব পাৰি। তোমালোকক কি লাগে? স্বৰ্গলৈ যাব বিচৰা নে নাই? গায়নো আছে - তুমি মাতা-পিতা... যদি তোমালোকে সুখৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব বিচৰা, তেন্তে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও ৰাজযোগ শিকা। পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগিব, পিছে দুয়োজনৰে মাজত যি জনে থাকে, বাধ্য বাধকতা নাই। স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলগীয়া নাথাকিলে তেওঁক ওলমাই কিয় ৰাখিব লাগে, পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু পৱিত্ৰতাত থাকিব লাগিব। এজন সন্যাসীয়ে লিখিছে - মই সাধু হয়, কিন্তু পথৰ সম্পূৰ্ণ সন্ধান পোৱা নাই। শুনিছো আপোনালোকৰ দ্বাৰা পথৰ সন্ধান পোৱা যায়। এতিয়া কি কৰো? মই আপোনালোকৰ হৈ গ'লে গোটেই অনুগামীসহ আহি যাব। কিন্তু এনেকুৱাকৈ কোনেও হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে ভাবে অনুগামীসকলক যি ক'ব তেওঁলোকে তাকে মানি ল'ব। কিন্তু এনেকুৱা একো নকৰে। বি.কে. নাম শুনিলেই ক'ব এওঁলোকৰ যাদু লাগি গ'ল। যদি কোনো ওলায়ো আছে, তথাপি আমি কোনো সন্যাসীৰ আশ্ৰমক নিজৰ কৰিব নিবিচাৰো। ধৰি লোৱা কোনোৱে বুজি পায় যে এই মার্গটো ভাল, তেন্তে কি আমি তেওঁলোকৰ আশ্ৰম চম্ভালিম নে কি? কন্যা সন্তানসকলে গৈ ভাষণ দিবগৈ, যদি পছন্দ হয় তেন্তে থাকিবও। বাকী আশ্ৰমখনক লৈ আমি কি কৰিব। লিখে যে আমি আহি অলপ শিক্ষা পাব পাৰোনে? তেতিয়া তেওঁলোকলৈ লিখিব লাগে যে তোমালোকে ক'লৈ যাবলৈ বাবে সাধনা কৰা? কি লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ বাবে? কাক লগ পাবলৈ বিচৰা? ক'লৈ যাব বিচৰা? তোমালোক হৈছা হঠযোগী সন্যাসী, আমাৰ এয়া হৈছে ৰাজযোগ। ইয়াক শিকাওঁতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। এই কলিয়ুগ হৈছে দুখধাম, সত্যযুগ হৈছে সুখধাম। কলিয়ুগত চোৱা অনেক ধৰ্ম আছে, কিমান হাই-কাজিয়া হৈ থাকে। সত্যযুগত এটা ধৰ্মই থাকিব। সেয়া হৈছে সতোগ্ৰন্থ দুনীয়া। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা, সতোগ্ৰন্থ। ইয়াত যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজাও তমোগ্ৰন্থ। এইখন হৈছে কাঁইটৰ জংঘল, সেইখন হৈছে ফুলৰ বাগিচা। তেন্তে দুটাই মার্গ। হঠযোগ আৰু ৰাজযোগ। ৰাজযোগ হৈছে স্বৰ্গৰ বাবে। ৰজাৰো ৰজা স্বৰ্গত হ'ব। স্বৰ্গ স্থাপন কৰোতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেৱেঁই ৰাজযোগ শিকায়। সন্যাসীয়ে কয় - আমি সন্যাসতেই থাকিম সেই বাবে জ্ঞান গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিবই লাগিব। এইটো হৈছে এটা আইন (law) যাক এৰি পলাইছা তেওঁলোকৰ আকৌ কল্যাণ কৰিব লাগিব। প্ৰথমে তুমি ভালকৈ বুজি লোৱা তাৰ পাছত নিজৰ ঘৰখনৰ পৰা প্ৰথমে পূণ্য আৰম্ভ কৰা। তুমি স্ত্ৰীক এৰিছিল। যদি বাল ব্ৰহ্মচাৰী হয়, তেন্তে মাক-দেউতাকক এৰিছিল, তেওঁলোককো বুজাব লাগে। নিয়ম কানুন প্ৰথমে বুজাব লাগিব।

পুৰণি দুনিয়া খনক নতুন বনোৱা কাম, এইটোতো পিতাৰেই কাম। পিতা পৰমধামৰ পৰা আহিব লগীয়া হয়। তেওঁ হৈছে অপৱিত্ৰক পৱিত্ৰ বনাওঁতা, নৰকক স্বৰ্গ বনাওঁতা। স্বৰ্গততো থাকেই দেৱী-দেৱতা। অন্য সকলোৱেই নিৰীণধামত থাকে। সকলোকে সুখ শান্তি দিওঁতাজন তেওঁ এজনেই। পিতা আহেয়ে এটা ধৰ্ম স্থাপন কৰি অন্য সকলোবোৰ বিনাশ কৰিবলৈ আৰু সকলোৱেই পৰমধামলৈ গৈ বাস কৰিব। এয়া হৈছে অন্তিম সময়। সকলোৱে হিচাব নিকাচ সম্পূৰ্ণ কৰি ঘূৰি যাব। সকলো আত্মায়েই নিজৰ-নিজৰ পাৰ্ট পাইছে। কেনোজনে কিমান জন্ম, কোনোৱে কিমান জন্মৰ অভিনয় কৰে। সকলোৱেই তমোগ্ৰন্থ হ'বই লাগিব। কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। নতুবা মোক্ষ নাপায়। তাৰ পাছত হ'ল মুক্তি জীৱনমুক্তি, আমি জীৱনমুক্তিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰো। ইয়াত মুক্তিও আহি যায়। তুমি যদি মুক্তি বিচৰা ভাল কথা তেন্তে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আৰু তুমি পিতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাব। স্বয়ং পিতাই এই এটা ৰাস্তা দেখুৱাই আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰও ঘূৰাই থাকিব। পাঠ পঢ়ি থাকিব তেতিয়া স্বৰ্গলৈ আহিব। তাৰ বাবে সন্যাসীয়েও গৃহস্থ ব্যৱহাৰলৈ যাব লাগিব, সাহস লাগিব। এখন জ্ঞানেশ্বৰ গীতা আছে য'ত লিখা আছে, কৈছে - এটি সন্তান জন্ম দি সন্যাস কৰা যদি কুলৰ বৃদ্ধি হ'ব। তেনেহ'লে কোনেও বাল ব্ৰহ্মচাৰী হ'ব নোৱাৰিব। বাল ব্ৰহ্মচাৰী ভীষ্ম পিতামহৰ বহুত মান আছে। কিন্তু মানুহে এজনে আনজনক বিশ্বাস নকৰে। ভাবে যে গৃহস্থ থাকি আৰু বিকাৰত নাযাওঁ, এইটো হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু তেওঁলোকে কোনো সৰ্বশক্তিমান ভগৱানৰ সহায় জানো পাব পাৰে। নতুবা ৰাজযোগ শিকাই স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰিবলৈও শক্তি নাই। সকলোকে দুখৰ পৰা পৱিত্ৰাণ দি সুখলৈ লৈ যোৱাটো, এয়া কেৱল পৰমাত্মাৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই কৰিব নোৱাৰে। দুয়োখন

দুৱাৰৰ চাবি পিতাৰ ওচৰত আছে। যেতিয়া স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খুলিব তেতিয়া মুক্তিৰ দুৱাৰ খোল খাব। মুক্তিলৈ নোযোৱাকৈ স্বৰ্গলৈ কেনেকৈ যাব পাৰিব। দুয়োখন দুৱাৰ একেলগে খুলিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মুক্তি পাবৰ বাবে পিতাক স্মৰণ কৰি বিৰ্কম বিনাশ কৰা আৰু জীৱন মুক্তিৰ বাবে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা, অধ্যয়ন কৰিব লাগিব।
- (2) দয়াশীল হৈ পথভ্ৰষ্ট হোৱাসকলক ঘৰলৈ যোৱা ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। প্ৰত্যেককে মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিৰ সম্পত্তি পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰাব লাগে।

***বৰদান:-** সদায় ব্যস্ত হৈ থাকি প্ৰতিটো খোজতে পদম (multimillion) উপাৰ্জন কৰোতা মায়াজীত হোৱা।

তোমালোক সন্তানসকলে সদায় ব্যস্ত থাকিবৰ বাবে ব্ৰাহ্মণ হৈছা, ব্যস্ত হৈ থকাজনেই বহুত ডাঙৰ ব্যৱসায়ী হয় যিজনে প্ৰত্যেক খোজতে পদমৰ সমান উপাৰ্জন কৰে। গোটেই কল্পতে এনেকুৱা ব্যৱসায় কোনোৱেই কৰিব নোৱাৰে আৰু যিয়ে সদায় ব্যস্ত হৈ থাকে তেওঁৰ ওচৰলৈ মায়া আহিব নোৱাৰে কিয়নো মায়াক আদৰিবলৈ তেওঁৰ ওচৰত সময়েই নাই। সেয়ে সদায় এনে আত্মিক নিচাত থাকা যে আমাৰ খোজে খোজে পদম জমা হৈ আছে। কিন্তু যিমানৈ নিচা সিমানৈই নিৰ্মাণ (অভিমান মুক্ত) হৈ থাকা।

***শ্লোগান:-** নিজৰ সেৱাক পিতাৰ ওপৰত অৰ্পণ কৰি দিয়া তেতিয়া সফলতা নিশ্চিত।

!!ওম শান্তি!!
